

Angliában az elmúlt évtized alatt változatlan maradt, az NSZK-ban pedig jelentősen csökkent, miközben az import 13 év alatt az $\frac{1}{15}$ -ére esett vissza.

2.4 Faárak

A fenyőfűrészárura vonatkozóan a Bizottság nem jelzett ármozgást, csak az exportőrök fejeztek ki bizonyos elégedetlenséget egyes alacsonyabb minőségű fenyőfűrészáru alacsony árával kapcsolatban.

A papírfá árak a nagy európai széldöntés miatt 1967-ben csökkenő tendenciát mutattak. Több delegáció jelezte az ülésen, hogy 1968. első felében az árak valamelyest tovább csökkentek. Bizonyos jelzések vannak azonban, amelyek szerint a kereslet-kínálat egyensúlyának javulása megállította a fenyő papírfá árának csökkenő tendenciáját. Egyes országok a lombos papírfá árak emelkedő tendenciáját jelezték.

A Keszthelyi Állami Erdőgazdaság műszaki fejlesztése

LIPPENSZKY GYÖRGY

Valamely erdőgazdaság fejlesztésére irányuló tevékenység nemcsak szűken a saját erőfeszítéseit mutatja, hanem — mivel az országos erdőgazdálkodás részét képviseli — ténykedése tükrözi az ország erdőgazdálkodásának tevékenységét. Amit tesz, elsősorban a saját problémáinak megoldásán segít, de egyben megmutatja azt is, hogy az ország erdőgazdaságai milyen feladatok megoldásán munkálkodnak.

A Keszthelyi Áll. Erdőgazdaság problémái egyediek, de előbb-utóbb más erdőgazdaságokban is jelentkezni fognak, ha nem is azonosan, de kontúrjaiban felismerhetően. Azért a mi feladatainknak jól, vagy rosszul történt megoldásából a többi erdőgazdaság is tanulhat, ki tudja szűrni belőle a neki legmegfelelőbbet.

Erdőgazdaságunk termőhelye nem egységes: a vizes láptalajtól a szélsőségesen száraz vázталajokig a talajtípusok széles skálája megtalálható. Őt erdőgazdasági tájegységbe tartozunk és ezen belül mintegy hetven erdőtípus található. A termőhelyi viszonyok és az ezekhez kapcsolódó fafaj-összetétel szélsőségessége határozza meg mind az erdőművelési, mind a fahasználati munkák irányvonalát.

Erdőművelés

Erdőművelési munkánk fő irányvonala: cseresek fafajcserés átalakítása, kópár- és láptalajokon erdőtelepítés.

Az erdőgazdaságnak a Vas-Zalai hegyháton, a Kelet-Zalai dombvidéken, az Észak-Pannonháton, valamint a Bakonyalja erdőgazdasági tájon fekvő síkabb és mélyebb termőrétegű erdőterületein a korábbi alátelepítéses-felújítógázós módszerről, amely a felújítási munkákat erősen elnyújtotta és az újulatban jelentős károkat okozott, áttértünk a tarvágásra. Ez a módszer lehetővé tette a fakitermelési és erdőművelési munkák nagyobb arányú gépesítését. Tarvágás után ezeket a területeket K1A tuskózóval kituskózzuk, a tuskót dózerrel halomba toljuk, a területet felszántjuk és így az erdősítés számára lényegesen kedvezőbb lehetőségeket biztosítunk. Az ilyen erdősítés pótlást alig igényel és néhány év alatt befejezettként átadható.

A legnagyobb szabású erdősítés Zalaerdőd térségében folyik, ahol tíz év alatt 400 ha cseres-akácós erdőt termelünk ki és erdősítünk újra. Az erdősítés itt intenzív eljárással folyik. Gépi tuskózás, mélyforgatás után a területre nagy mennyiségű foszfor, káli és nitrogén műtrágyát szórunk ki, majd ezt követően zöldtrágyázást alkalmazunk és csak ezután történik az erdősítés duglász, sima, luc és vörösfenyő-csemetékkel. Az így létesített erdősítést még öt éven keresz-

tül fejtrágyázzuk. Megelőzően azonban gondoskodunk a talaj fertőtlenítéséről Hungária Lindán 7 vegyszerrel.

A különösen a Balatonfüredi Erdészet területén előforduló, enyhébb lejtésű vagy sík, dolomitmurvás talajon álló, rontott erdőkben kitermelés után géppel tuskózzunk, majd mélyforgatást végzünk és géppel 20 000 db/hektár csemetét ültetünk. Kedvező időjárás esetén pótlás nem szükséges. Nagy területű kopáraink (Diszel-Harasztt, Litér, Királyszentistván) és karsztbokor-erdeink beerdősítése, átalakítása feketefenyő és erdeifenyő magvetéssel történik.

A vízrendezett fenékpusztai láptalaj az erdőgazdasághoz tartozik. Itt az erdőtelepítés nagyfokú gépesítettséggel folyik. Az őslápon kétszeri mélyszántás és tárcsázás után erdősítünk. Olasz- és óriásnyár válogatott csemeték géppel fűrt gödrökben kerülnek elültetésre. Az ültetvények sorközeit géppel tárcsázzuk. Lényeges eleme még a telepítések sikerének a talajvíznek a kiépített szivattyúrendszerrel történő szabályozása, szinten tartása.

A talajelőkészítési és ápolási munkákban haladó módszert jelent a vegyszerek alkalmazása. Dolomit vidékeink erdői erős cserjeszintűek, a többi erdőterületen pedig a gyertyán és a különböző cserjék alkotnak sűrű alsó szintet. E cserjeszint elengedhetetlen felszámolása Tormona 80 és Tormona 100 vegyszerek segítségével történik. Ezeket a vegyszereket alkalmazzuk a felszabadító tisztításokban a tuskósarjak, tüskék, szederinda és más, nem kívánatos gyomok elávolítására is.

A növedék és a fahozam minél nagyobb mérvű fokozása érdekében lehetőleg gyorsannövő fajokkal erdősítünk ott, ahol a termőhelyi körülmények megengedik. Hegyvidéki részeinken bükkös-tölgyes felújító vágásaink vannak. A felújítás sikerének lényeges feltétele ezeken a területeken az ismételt fakitermelésnek és a közelítésnek oly módon való megoldása, hogy az újulat minél kisebb mértékben károsodjék.

Csemetekertjeinkben a szélsőséges időjárás kedvezőtlen hatását igyekszünk a tőlünk telhető mértékben csökkenteni. Ennek érdekében öt csemetekertünkben öntözőberendezést alkalmazunk, összesen percenként 2600 liter kapacitással. Az igazság azonban az, hogy az öntözőberendezések nem hozták a tőlük szerény számítás szerint elvárható eredményt. Az elmúlt évi aszálykárokat nem csökkentették lényegesen. Az eddiginél nagyobb mértékben nyúlunk a vegyszeres gyomirtáshoz. A fenyőcsemete-dőlés és a tükarcgomba-károsítás megelőzésére is felhasználjuk a vegyszereket. Ezáltal ápolási költség-megtakarítást érünk el és a termés kiesést csökkentjük.

Két üzemelő magpergetővel elértük, hogy az összes fenyőtoboz-termelésünket teljes egészében ki tudjuk pergetni, sőt az elmúlt évben az erdeifenyő mag-szükségletünk nagy részét részes pergetésből fedeztük. Szükség van e két magpergetőnél a toboztároló pajták bővítésére, mert mind a tele, mint a pergetett tobozt esőtől védetten kell tárolnunk. Utóbbit piacutatás révén ugyanis bel- és külföldi vevőknek, mint díszítő tobozt nagy mennyiségben értékesítjük. Szükséges még egy magtároló létesítése is. Itt kb. 100 q mag rétegeléséről, 200—300 q nagymag és 10—15 q fenyőmag tárolásáról lenne szó.

Erdőhasználat

Fahasználatunk évi mennyisége 110—120 000 m³ között mozog, fagyártmány-termelésünk évi átlagban 14 000 m³. A fadöntés termelékenységének fokozása előtt nagyobb perspektíva már nem nyílik. Nagy teljesítményű gépekkel dolgozunk már ma is, csak kis változásokra lehet számítani még nagyobb teljesítményű, önélező motorfűrészek beállításával. Így a faanyag mozgatója, a faanyag

további sorsa a döntő láncszem, amelynek a megoldásán a fejlesztés érdekében munkálkodnunk kell.

Ennek első lépéseként a kitermelést térben és időben koncentráltuk. Az üzemterv érvényességének ideje alatt előírt véghasználati területeket csoportosítottuk, majd az ehhez kapcsolódó gyérítéseket is besoroltuk. Így alakultak ki a koncentrált területek. Elértük az elmúlt évben azt, hogy egy koncentrált vágásterületen kitermelendő faanyag erdőgazdasági átlagban 2200 m³ — erdészetenként változóan 750 m³-tól (Balatonfüred), 2900 m³-ig (Sümege). Az első lépést tehát megtettük. De a technológia nem változott, nagyjából maradt az eddigi vágástéri feldolgozás, készletezés, esetleg mindez a vágásszálon. Előnye volt mégis, hogy a munkát jobban lehetett szervezni, irányítani és az ellenőrzés is könnyebbé vált. Hátránya azonban ugyanaz, mint a szétszórt vágásterületeken, a munkát nem lehet folyamatossá tenni, a gépek kihasználtsági foka kicsi. Tovább kellett tehát lépni.

Elképzeltünk ezért egy olyan technológiát, melyben a kidöntött és legallyazott fa időjárásbiztos rakodóra kerül minél nagyobb hosszban. Ebből az elképzelésből alakult ki a keszthelyi szállás rendszer. Úgy vélem, országosan ismeretesek a keszthelyi hosszúfás-rendszernek a gépei, ezzel tehát nem foglalkoznék. A technológiával azonban igen. Két, egymástól élesen elválasztható egységre lehet osztani: a vágástérre és a feldolgozó helyre. Ezeknek egymáshoz való kapcsolódását a szállítógépek biztosítják.

A vágásterületet térben három pásztára kell osztani. Az egyes pászták között biztonsági sávot kell hagyni. Az egyik pásztaban folyik a döntés, a másodikban a közelítés, míg végül a harmadikban a szállítás. A döntési pásztaban a kijelölt szállítási iránnyal hegyesszöget bezáróan folyik a döntés egy döntőpárral. A gallyazást a döntőpárral, esetenként időszaki munkavállalókkal oldjuk meg. A döntőpár végzi a nagyon hosszú anyagnak a szállítható hosszúságra való kitévését is. A közelítési pásztaban TNP csörlős Super-Zetor vontató a kidöntött, legallyazott fákat legalább rakományonként összeközelíti úgy, hogy a hegytámasszal rögzíti magát, majd a csörlő kötelének segítségével összehúzza az anyagot. A szállítópásztaban a rakományonként közelített anyagot a szállás pótkocsi magára terheli és elszállítja. A szállítógépek száma az állománytól és az út hosszától függ.

A feldolgozó rakodón ászokfa-rendszert kell kiépíteni, ahová a beszállított anyagot ürítik. A hossztolás, darabolás, belső anyagmozgatás, készletezés és felvételezés itt történik. A fogadó rakodó pusztá léte azonban még nem elégséges, fel kell megelőzően tárnai, akár utakkal, akár repülővágányokkal, esetleg ezek kombinációjával és fontos a készletezési helyek előzetes megtervezése, kijelölése. A daraboló fűrészeken kívül ezektől függ az alkalmazandó gépek fajtája és mennyisége.

Az egész rendszer előnyei közül csak egy lényeges dolgot emelnék ki. Míg az országban alkalmazott, ún. árbcodarus rendszerben alapvető követelmény a munkáknak időben szorosan egymást követő végrehajtása, addig nálunk ez teljesen közömbös. Természetesen itt is a folyamatosságra törekszünk, azonban ha valamelyik részleg valami oknál fogva kiesik, nem okozza az egész rendszer megállását. Csak arra kell ügyelni, hogy mindegyik munkafolyamatban tartalékokat képezzünk.

Az ERTI az erdőgazdaság felkérésére módszerünket 1967. május—júniusban elemző vizsgálat alá vette. A vizsgálat során alapjaiban kedvező vélemény alakult ki. A vizsgálati jelentés előljáróban kifejezésre juttatja azt, hogy a felkészített és MÁV-rakodón készletezett 1 m³ fára fordított 78,18—79,78 Ft-os rezszi nélküli termelési költség és a 4,0—4,6 órai élőmunka országos viszonylatban ki-

magasló eredmény. E mutatók azt tanúsítják, hogy a Keszthelyi Erdőgazdaságban kidolgozott Horanét-pótkocsi a felépített munkaszervezettel kielégíti a korszerűség követelményeit, tehát megfelelő állomány-, út- és rakodóviszonyok esetén célszerű minél kiterjedtebben alkalmazni. Tapasztalat bizonyítja, hogy a szervezés fokozásával további önköltségcsökkentési és termelékenységnövelési lehetőségek rejlenek a Horanét-ra alapozott munkaszervezetben. A három munkahely szervezettsége 86%-tól 96%-ig terjed az országos szinten hosszúfás komplex módszerekben elért 60—70%-os szervezettséggel szemben. A jelentés a továbbiakban több dologra hívta fel a figyelmünket, amellyel a rendszer továbbfinomítható.

Végső konklúzió: a módszer minden olyan tarvágásos vágásterületen alkalmazható, amelynek a lejtviszonyai és a talajállapota lehetővé teszi a D—4—K vontatta teljes terhelésű Horanét közlekedését, továbbá olyan alsórakodó áll rendelkezésre, amely képes a hosszúfa folyamatos fogadására és az értékesítést végző jármű felterhelési helyéhez közeli készletezésre. A részletes elemzés is kiemeli azt, hogy csak tarvágásos területen alkalmazható. Ez természetes, hiszen a közelítés teljes egészében vonszolásos. Megjegyzem azonban azt, hogy felújító vágás végvágásában is dolgoztunk — hóban — és egyáltalán nem okozott több kárt, mint az eddigi közelítési módszerek. Ennek ellenére felújító vágásra tovább folytak a kísérletek és ennek eredményeképpen létrejött, és ma már dolgozik a szálfás közelítőgépegységünk, amely teljesen megszünteti a vonszolást. Alkalmazására néhány jellemző adat:

élőmunka-ráfordítás (rakodón készletezve)	
hagyományos	szálfás
6,69 óra/m ³	4,60 óra/m ³
energia-ráfordítás (nem fix áras, hanem tényleges költség)	
49,60 Ft/m ³	36,40 Ft/m ³
napi teljesítés 10 órára, 1 főre	
2,68 m ³	3,84 m ³

A kiszállított faanyag fogadásával kapcsolatban a jelenleg tervezés alatt álló, Zalahalápon létesítendő központi rakodó és fafeldolgozó üzemről kell beszámolnom. A MÁV körzetesítési programja, a tapolcai rakodó és fagyártmány üzem korszerűtlensége készítette az erdőgazdaságot új utak keresésére. A körülmények mérlegelése alapján két alternatíva állt előttünk:

1. két rakodó és két üzem létrehozása Uzsán és Zalahalápon;
2. egyetlen koncentrált rakodó és fűrészüzem létesítése Zalahalápon.

Összevetve a két alternatívát, mind az évi üzemi költségek alakulása, mind pedig a beruházási igény miatt a második alternatíva mellett, a csak Zalahalápon létesítendő feldolgozó telep mellett döntöttünk, habár a szállítási távolságok megnövekednek 15,9, illetve 18,2 km-ről 24 km-re, 929 000 Ft költséggel. Ez a költség azonban sok tényezőtől függően csökkenthető, elsősorban a minél nagyobb volumenű szálfázással. A második változat mellett szólt az is, hogy a későbbiek folyamán a területfejlesztésnek nincsenek korlátai.

Az erdőgazdaságnak távolsági értékesítésre szóló anyagát jelenleg korszerűtlen, költséges rakodón kezeljük. Az új központi rakodó létesítésével a faanyagnak mintegy 70%-a a zalahalápi és ötvösi rakodóra kerülne, míg a visszamaradó, szétszórt és mennyiségileg nem számottevő anyag alkalomszerűen a legközelebbi feladóállomáson kerülne berakásra. Az új rakodóra a beérkező faanyag-

nak mintegy 70—80%-át hosszúfában kívánjuk bevinni. Feldolgozó padokat kell ezért képezni, amelyeken a leürített anyag széthúzását, hossztolását, darabolását a munkavédelmi követelményeknek megfelelően lehet elvégezni. A kész választékok továbbítására szállítósort kell szerkeszteni, amely az eldarabolt faanyag készletezési helyre történő szállítását gépi úton megoldja.

Gépesíteni kell a készletezést, a kérgezést, valamint a vastag papírfának és a vastag tűzifának a hasogatását is.

Zalahalápra nemcsak szálfában, hanem feldolgozott állapotban is érkezik faanyag. Ebben az esetben a tűzifát mindenképpen kint hagyjuk az erdőn, az iparifa-szállításnál az értékesítés szempontjából sorrendet állapítunk meg és a rakodóra érkező anyagot mindjárt a készletezési helyre szállítjuk. A Zalahalápra gravitáló faanyag 58 000 m³, amiből hosszúfa 48 000 m³, darabolt 10 000 m³. Az 58 000 m³-ből 21 600 m³ (37%) tűzifa és 36 500 m³ (63%) az iparifa. A megoldások terén lassan kialakul az egyöntetű vélemény, csupán a mozgatásnál (tárolózsebből a készletezési helyig), készletezésnél van még egy vitatott kérdés: daru legyen-e, vagy targonca.

A kismérvű vertikálitás lehetősége már eleve adva volt, ugyanis Tapolcáról a meglévő két keretfűrészcsarnok üzemeltetését kitelepítjük, tehát ezt kell továbbfejlesztve, nagyobb kapacitással felállítani. Az erdőgazdaság műszaki csoportvezetője, *Niederland László*, készített erről a témáról tanulmánytervet. A tanulmánynak a gazdaságossági vizsgálat és megtérülés fejezete a következőket mondja (rakodó és fűrészüzem együtt):

az összes beruházási igény 12 623 000 Ft, évi költség 6 616 929 Ft.

Rakodó eredménye:	2 058 453 Ft
Fűrészüzem eredménye:	5 467 050 Ft
Összesen:	7 525 503 Ft
le a száll. többlet:	929 310 Ft
	6 596 193 Ft
10% bizt.:	659 619 Ft
Eredmény:	5 936 574 Ft
Megtérülés:	$\frac{12\,623\,000\text{ Ft}}{5\,936\,574\text{ Ft}} = 2,1\text{ év}$

A teljes feladatot azonban még ezzel sem oldjuk meg, nem zárul a kör. A fakitermelés kellemetlen sajátossága, hogy a kurrens anyag termelése során törvényszerűen inkurrens anyagot is termelünk, az eladható választékok (iparifa) mellett óhatatlanul eladhatatlan választékot (tűzifát) is. Ez jelenleg 30—40%-ot tesz ki országosan. A legmodernebb formában előállított primér választék egy tetemes volumene tehát nem értékesíthető. Megoldásul két út kínálkozik:

vagy a faipart fejlesztjük, a faipar felvevő kapacitását növeljük;

vagy az erdőgazdaságok saját maguk oldják meg az inkurrens anyag feldolgozását.

A felhasználásra alkalmas anyag annál nagyobb értéket képvisel, minél magasabb a készletfoka. Mivel mi a faiparnak az első esetben csak nyersanyagot adnánk el (ez a legolcsóbb) a késztermék előállítására révén természetesen a faipar nyeresége lenne nagyobb. A második útnál ismét két alternatíva van: vagy a faanyag hagyományos feldolgozását fejlesztjük, vagy modern formában

dolgozzuk fel az értékesíthetetlen faanyagot. A faanyag hagyományos feldolgozása nem oldaná meg a kérdést. Egyrészt, mert a fűrészipari kapacitással párhuzamos kapacitásokat hozna létre, másrészt éppen a legégetőbb kérdést, az alacsonyrendű választékok hasznosítását nem segítené elő. Marad tehát a modern feldolgozás. Akármilyen formában is, de itt kell valamilyen kezdeti lépést tennünk. Nem a legmodernebb, a vegyi úton való feldolgozásra gondolok, csak a forgácsfára.

Itt viszont három kérdés mered elénk. Már ma tízezer m³-számra vannak eladhatatlan készleteink és ez a kitermelés során napról napra növekedik, tehát azonnal kell valamilyen megoldást találnunk. A közelmúltban történt állásfoglalások egyértelműen ezt sürgették, de kérdés az, hogyha ma erről beszélünk, s meg is egyezünk, mikor lesz ebből konkrét terv, és egyáltalán üzemelő faforgácslap-gyár. Másik kérdés. Tegyük fel, minden rendben van, üzemel a forgácslapgyár. Nem lehetetlen, hogy az üzemelő gyár ismét csak inkurrens anyagot állít elő, mert a forgácsfát még nem nagyon használják fel. A forgácsüzem tervezésével egyidőben tehát a piacutatást, a felhasználási terület felkutatását is végre kell hajtani.

A vertikumok létrehozásának műszaki-technikai feltételeiről szóló, Schmal Ferenc által összeállított tanulmány 2—5000 m³/év kapacitású üzemekre vonatkozóan 6—10 millió forint körüli beruházási összegről szól. A beruházási összeg nagysága függ a gépesítéstől és egyéb körülményektől. De az ilyen kis kapacitású üzem csak egy-egy erdőgazdaság problémáját oldja meg és olyan erdőgazdaságoktól várható ezek esetleges felépítése, amelyek műszaki vonatkozásban már eddig is mozogtak valamilyen irányban. Így mi is foglalkozunk ezzel a témával, de több irányú, aránylag nagy beruházást igénylő fejlesztés egyszerre nem megy.

És itt áll a harmadik kérdés előttünk: miből valósítjuk meg mindezt? — Véleményem szerint a főhatásnak kell az erkölcsi támogatáson túlmenően jelentős anyagi támogatást is nyújtania. Különben akadozva, keservesen megy minden. Az említett tanulmány még tárgyalja a ládagyártást, a fatömegcikkkek gyártását, a fagyapotgyártást. Ezek részfeladatok megoldására jók lehetnek, de véleményem szerint a jövő útját csak a forgácslapgyártás kiterjesztése jelentheti.

Липпенски Д.: ТЕХНИЧЕСКОЕ РАЗВИТИЕ В КЕСТХЕЙСКОМ ГОСЛЕСХОЗЕ.

На примере одного лесхоза показывается положение по всей стране. В лесоводстве вместо лесовосстановительных рубок с предварительным естественным лесовозобновлением, лесхоз приступил к применению сплошной рубки с искусственным возобновлением леса. Лесовосстановительные рубки применяются только в дубовых и буковых лесах. Оголенные площади облесняются путем посева леса. В больших размерах применяется химия в лесном хозяйстве. В лесопользовании применяют собственный метод по хлыстам и к этому сконструировали соответствующие трелевочно-вывозные машины. В селе Залахалп создали центральный склад и деревообрабатывающий завод, способный ежегодно перерабатывать до 58 тыс. кубм. древесины. Но всё это не может разрешить полностью выполнение производственных задач, потому что вопрос реализации двора, составляющих 40—60% заготавливаемых лесоматериалов, по всей стране не разрешим. В этом может помочь только создание в лесхозах страны заводов по производству стружечных плит, но для этого вообще нет у лесхозов капиталовложений.

Lippenszky Gy.: DIE TECHNISCHE FÖRDERUNG IM STAATLICHEN FORSTWIRTSCHAFTS-BETRIEB KESZTHELY

In den Bestrebungen eines einzigen Forstwirtschaftsbetriebes kommt die Forstwirtschaftliche Lage des ganzen Landes zum Ausdruck. Im Waldbau tritt an Stelle der mit Unterbau verbundenen Verjüngungshiebe der Kahlschlag mit künstlicher Erneuerung. Verjüngungshiebe werden nur in guten Buchen- und Eichenbeständen vorgenommen. Die Aufforstung der Odlandflächen erfolgt durch unmittelbare Aussaat. Chemikalien finden eine breite Anwendung. In der Holznutzung wurde eine eigene Langholzmethode eingeführt, wozu entsprechende Rück- und Transportmaschinen entwickelt wurden. In Zalahaláp wird ein zentraler Ausformungsplatz mit einem Holzbearbeitungsbetrieb zur Manipulation von 58 000 fm/Jahr errichtet. Alldiese genügen dennoch nicht zur restlosen Erfüllung der Produktionsaufgaben, da der Absatz des Brennholzes — das auf der Landesebene mit einem Anteil von 40 bis 60% vertreten ist — damit noch keine Lösung findet. Eine wesentliche Hilfe wäre die Errichtung von Spanplattenwerken, wozu aber die Staatlichen Forstwirtschaftsbetriebe i. allg. nicht über die nötige Investitionsmöglichkeiten verfügen.